

Jak jsem střežila volební urnu...

„Poprvé jdeš volit a hned jsi ve volební komisi?“ Tak reagovala většina lidí, když jsem jim s hrdostí sdělila, že letošní volby budu sledovat také z té druhé strany. Od té doby, co se v těchto funkcích postupně vystřídal téměř půlka mé rodiny, chtěla jsem i já zažít tuhle neobvyklou, ale zato velmi zajímavou zkušenost. Na přípravné schůzi komise jsem sice byla docela nervózní, prvotní strach však rychle přemohla přátelská atmosféra.

V pátek před druhou hodinou odpoledne bylo již všechno důkladně přichystáno, a tak jsme mohli dovnitř vpustit první nedočkavé voliče. Mým úkolem bylo zaškrtnávat příchozí v seznamu. „Žádný problém“, řekla jsem si, ten ale nastal hned vzápětí, když se do volební místnosti dostavilo dvanáct lidí najednou. Chvíli mi trvalo, než jsem si v tisícicenném seznamu udělala systém. Pak už to šlo jako po másle.

Paní zapisovatelka nás neustále zásobovala chlebičky a zákusky, jako bychom týdný nic nejedli - a to jsme měli ještě večeřet! Největší překvapení na mě ale teprve čekala. Prošlé občanky, dokonce i rok. Jedna paní nás přesvědčovala, ať ji necháme odvolit bez dokladů, „vždyť přece víme, jak se jmenuje“. Také ukradené tužky - lidé si zřejmě mysleli, že je dáváme každému jako suvenýr. Nejvíce mě ale šokovalo, že po tolika svobodných volbách se pořád najde někdo, kdo neví, jak se má správně volit. A nejsou to zdaleka jenom starší lidé. Rozloží si lístky na našem stole a všem ukazují, koho chtějí volit - i přes opakované napominání.

Druhý den probíhal podobně. Zpestřila mi ho návštěva s přenosnou urnou u občanů, kteří by cestu do volební místnosti sami nezvládli. Na některých bylo stáří znát, někteří sršeli elánem, že by jim ho mohl leckdo závidět.

S odbitím druhé hodiny se místnost zavřela a my začali počítat. Zprvu to vypadalo lehce, když jsme se ale pořád nemohli dobrat jednotného výsledku, už to tak zábavné nebylo. Nakonec jsme ale ten jeden přehlédnutý lístek přece jen našli a mohli se rozejít domů.

Moje peněženka byla sice po tomto víkendu těžší o osm set korun, ale především jsem poznala něco nového a doufám, že si to budu moct v nejbližší době zopakovat.

EVA SVOBODOVÁ (septima)

Vysvědčení (Malá úvaha na velké téma)

Vysvědčení je naprd. Je jenom pro chytrý lidi, aby se mohli chlubit a měli to černý na bílým.

LENKA MÜCKOVÁ (septima)

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Barbora Helmová. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 3 Kč.

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

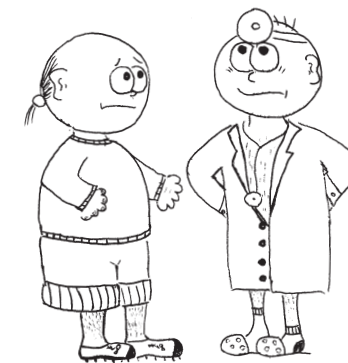
tak jsme se více nebo méně úspěšně prokousali až na samý konec školního roku. Do jaké míry více, a do jaké míry méně, to se ukáže za týden na vysvědčení, i když většina z nás už zřejmě má, nebo dokonce měla jasno s větším či menším časovým předstihem. Ale znáte to: Co je psáno, to je dáno... Ostatně, zkuste tentokrát začít louskat náš časopis od jeho závěrečné stránky a přečtěte si nejdříve miniaturní úvahu na téma „vysvědčení“, která je úplně posledním článkem tohoto čísla (když ovšem nepočítáme tiráž).

A co dalšího jsme pro vás na rozloučenou s letošním školním rokem připravili? V jubilejním, desátém vydání inTELEktu najdete pravidelné rubriky, jako je rozhovor, křížovka, stránka studentské poezie či pozvánka na kulturu a zábavu. Ale zároveň jsme zařadili celou řadu aktualit, ať už se jedná o ohlédnutí za květnovou Bambiriádou, oslavnou tirádu florbalových vítězů, dvojí „výtěžek“ z organizovaného zájezdu do Anglie, zpravodajsky zaznamenáváme rovněž začátek (a vlastně i konec) předprodeje vstupenek na Madonnu, ba nechybí ani zajímavý pohled na nedávné parlamentní volby očima volební komisařky z našich řad. To všechno pak doplňují krátké úvahy a zamýšlení například o drogách, o ohňostrojích a také o tom, jak a po kom se jmenujeme.

Věříme, že každý z věrných čtenářů inTELEktu si i v tomto nejnovějším čísle přijde na své a že nám pak zachová svou přízeň i na začátku příštího školního roku, kdy chceme rozjet druhý ročník časopisu. Budeme k tomu potřebovat mnohem více vaší pomoci, iniciativy a nápadů, než tomu bylo doposud, už i proto, že hlavní podíl na tvorbě časopisu měly letos studentky septimy - a ty budou mít od podzimu stále více starostí v souvislosti s blížící se maturitou...

Zatím vám všem přejeme hezké prázdniny a po nich se opět těšíme na shledání na stránkách inTELEktu!

REDAKCE

- Pane doktore, mně se zdá, že na mě všichni kašlou, že mě lidi úplně ignorují...
- Další, prosím!

Kresba: NELA FEJTOVÁ (sexta)

S RNDr. Valerií Richterovou před jejím odchodem na mateřskou dovolenou

Bude to nejspíš Helenka

Rozhovor posledního čísla inTELEktu patří jednoznačně paní učitelce RNDr. Valerii Richterové. Čeká ji totiž nejkrásnější období života – mateřství. Pro nás to ale bohužel znamená její odchod. Proto jsme jí na rozloučenou položili několik otázek.

● **Blíží se dva nejkrásnější měsíce roku. Období plné slunce, vody, lenošení... Jak se vy těšíte na tuto pohodu?**

Na jednu stranu se těším, ale jestli bude hrozný vedro, bude to pro mě hodně náročný léto. Plánuju nákup kočárku, postýlky a podobně. Něco už sice mám, ale spíš jen ty drobnější věci. Taky se budu věnovat plení, čtení. Chodím také na cvičení pro těhotné, starám se o domácnost, takže se rozhodně nudit nebudu!

● **Děťátko jste měli „napsané v kalendáři“, nebo to přišlo nečekaně?**

Bylo to neplánované. Největší radost z toho měla ale moje sestra, která to prožívá mnohem víc než já.

● **A co budoucí tatínek, už se těší?**

Chlapi jsou vždycky z toho těhotenství takoví rozskočení, takže ty otcovský city se projeví až po porodu. Zatím to ale nijak neprožívá. (smích)

● **Bude s vámi u porodu?**

Nevím. Jdeme na kurz, kde ho mají psychicky připravit na to, jak to bude vypadat. No a podle toho, jak bude reagovat, se rozhodneme.

● **Už víte, jestli nosíte holčičku, nebo chlapečka? Máte jména?**

Holčičku. Jméno ještě není určené, hlavně proto, že manželovi se líbí, podle mě, ta častá jména, např. Viktorie. Já bych chtěla jednoduché jméno, které už v dnešní době není moc slyšet, třeba Anežka, Alžběta. Zatím jsme se shodli na Helence. I tady na škole jsou jen dvě - jedna v primě a jedna mezi kantory.

● **A co Valerie?**

To ne. Nechtěla bych, aby pak každé říkal - „stará a mladá“.

● **Pojďte se teď bavit o vašem nynějším povolání. Studujete a zároveň učíte - jaké to je?**

Do školy už v podstatě nechodím. Dodělávám si doktorát a doufám, že to během mateřské zvládnou. Jinak mi gymnpl nepřipadá nijak těžké, pokud si to umí člověk zorganizovat.

● **Jaká jste vlastně byla vy studentka na gymnáziu?**

Na gymnplu jsem se učila nejmiň. Taky jsem měla nejhorší známky, pár dvojek, ale žádný trojky. (Zde se redakce musela poněkud zasmát; jestli „pár dvojek“ jsou nejhorší známky, tak se začínáme stydět.) Učila jsem se opravdu málo. Jedině matematiku. Tu jsem počítala každý den. A před každou hodinou jsem si přečetla, co se dělalo minule.

● **Které předměty vás bavily?**

Určitě ne jazyky. I když musím uznat, že s angličtinou se teď hodně setkávám v odborné literatuře, takže tu využiji hodně. Jinak mě bavila nejvíc matika, kterou jsem chtěla jít studovat. Hlavně nám ji matikářka hodně vnucovala. A když jsme se hlásili i na biologii

Po kom se jmenujeme...

Napadlo vás už někdy, jaký smysl a původ mají naše křestní jména? Existují samozřejmě kvůli rozlišení. Každé jméno mělo vyjadřovat naši povahu a schopnosti, dnes však už jména tento význam většinou nemají a podléhají, jako ostatně všechno, módním trendům.

Ža časů našich babiček byla velmi oblíbená taková jména, za která by se teď leckterý můj vrstevník mohl stydět. Věnceslav, Vlastimil či Květoslava - ještě před osmdesáti lety běžné. I další, kdysi populární Jaroslavové, Vladimírové, Marie nebo Dany, se dnes vyskytují ojediněle. Doba se prostě změnila.

Na naší škole převládají úplně jiná jména. U holek to vyhrává Michaela, těch je na naší škole devět. V těsném závěsu za ní Lenka, Jana a Kateřina. Michaela je ženská forma od jména Michael, které má hebrejský původ a znamená „ten, kdo je podobný bohu“. Lenka je vlastně původní domácí označení Heleny - „pochodeň“, nebo může jít o odvozeninu z Magdaleny, tedy „ženy pocházející z Magdaly“. Katka vznikla z řeckého Aikaterině, což znamená „čistá“.

Chlapeckých jmen je daleko míň, a tudíž častěji najdete jedinice se stejným jménem. Na gymnplu je devět, tedy nejvíce, Jakubů, což je i nejoblíbenější jméno v celé republice, a také Tomášů. Dále po sedmi Janech, Martinech, Petrech a Lukáších. Jakub má základy v hebrejském jahaqóbh - „pata“. Tomáš pochází ze syrského tóma, což značí „dvojče“ nebo „blíženec“. Zato Petrové vznikli z řeckého petros - „skála“.

Sedí to na Vás? Tak možná příště o příjmeních... EVA SVOBODOVÁ (septima)

Přijďte se pobavit

Pá 23. a So 24. června: ve Vrabčím hájku v Moravském Krumlově proběhne další ročník lesního festivalu Kráko r. Vystoupí nepřeborné množství různých kapel. Vstupné 120,- Kč. Start v pátek v 17:00, v sobotu v 10:00.

So 15. července: v letním kině v Židlochovicích se uskuteční rockový koncert.

Pá 28. až Ne 30. července: v Nosislavi budou tradiční jakubské hody.

Pá 11. a So 12. srpna: Skupina Asmodeus předvede ukázkou z bitvy třicetileté války (v Rajhradě za benediktinským klášteřem).

Pá 11. - Ne 13. srpna: hody v Žabčicích

So 12. srpna: hody v Sobotovicích. Ve stejný den se uskuteční v Hrušovanech na sokolovně nohejbalový turnaj trojic Sokol Cup

Pá 18. srpna: stavění máje v Hrušovanech s cimbálovou muzikou

So 19. a Ne 20. srpna: hody v Hrušovanech

So 26. a Ne 27. srpna: hody v Syrovicích

Pá 2. září: hody v Ledcích

Pá 8. a So 9. září: v Mariánském údolí v Brně se koná festival Semtex Culture, vystoupí Kosheen, Skye, EOST a další

Pá 8. - Ne 10. září: hody v Židlochovicích

So 9. září: IV. ročník cyklistického závodu „Hrušovanské okruhy“

So 9. a Ne 10. září: oslavy 100. výročí založení hasičského sboru v Hrušovanech

So 16. a Ne 17. září: hody v Rajhradě. Ve stejné dny bude vinobraní pod hradbami v Nosislavi s taneční zábavou

JITKA ŠAFÁŘOVÁ (septima)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Vzpomínka

*(Věnováno bývalé lásce
a opravdovému kamarádovi)*

NELA FEJTOVÁ (sexta)

*Sedím a vzpomínám, jak jsem tu seděla,
o svém dalším životě jsem rozhodnout musela.
Musela, nechtěla, proč snadné to nebylo?
Tebe jsem ztratila, pro mě štěstí skončilo.*

*Proč si mě neváží ta, která ho dostala,
proč mě teď proklíná, ona by mně ho nedala.
A proč teď bere mi to, na čem mi záleží,
proč bere mi přátelství, co nám dvou náleží.*

*Proč se teď trápí mnou, když měla by se jen smát,
tak dlouho čekala, až budeš ji milovat,
tak dlouho čekala, přála si a toužila.
Ona se dočkala, já svou lásku zabila.*

*Nikdo z lidí netuší jak moc jsem se zranila,
kolik slz ze smutku za nocí prolila.
Až se ráno probudím, budu zas veselá.
Trápit se před lidmi, to se přece nedělá.*

Poslední Válka

JAN FRANĚK (septima)

*Tupé ostří žiletky co do žíly se boří,
Horké vločky sněhu co do nebe se vznášejí,
Potom klesají na dno nejhlubších moří,
Kapký krve zkažené oblečení promáčejí.*

*Zlé děti z mrtvých matek se noří,
Chladné slunce po dlouhém dni opět vyjde,
Co nestihne Bůh, Ďábel stvoří,
Svými mrazivými paprsky každého najde.*

*Nemilosrdný život milosrdná smrt ukončí,
Živé listy zpět na mrtvý strom se vrátí,
Historik knihu o budoucnosti dokončí,
A protikladné póly se znovu obrátí.*

První lásky

JAN CHOCHOLÁČ (tercie)

*Když člověk má první lásky,
musí je brát bez nadsázky.
Jak přišly, tak také zmizí
a vy dva si budete opět cizí.*

*Po nějaké době se pouta ztratí
a vy si již nebudete spolu hrát.
Jeden bude určitě smuten víc
a ten druhý si z toho nebude dělat nic.*

*První lásky jako řeky tečou v dáli.
Kdybychom věděli, co bude,
určitě bychom se smáli.*

*Nesmutněme, jak nám mnozí radí,
vždyť je vše před námi,
jsme ještě mladí.*

*Otrávená půda vydá své plody,
zkažená voda svlaží rozpraskané rty,
Se zbraní v ruce se všichni hodí do pohody,
Rozpité do obálky vrátí listy.*

*Tupé nárazy rozbouraná města postaví,
Olovové deště mrtvé na nohy zvednou,
V pekelném mrazu led se roztaví,
Před nepřitelem vojáci smeknou.*

*Zlé činy budou navždy oslavovány,
Zoufalé děti nakaženým svinstvem
pokousány,
Těhotné krásky z rozmaru popraveny,
Veškeré životy mrhavě zastaveny.*

-chemii, řekla, že se tam stejně nedostaneme, kvůli vysokému náporu lidí. Já jsem tam ale na truc šla a ono to vyšlo. Takže jsem jí to s hrdotí oznámila a šla studovat chemii.

• A co se týče naší školy. Nepřipadá vám něčím výjimečná?

Je to tady lepší než v Brně, takový vesnický. Z okna je vidět spousta zeleně, sem tam projede traktor. Taky děcka jsou víc v pohodě. Kdežto v Brně je to těžká ignorace. Po-malu se tam ani neznáte. Já navíc taky pocházím z malé vesničky. Vlastně když si vzpo-menu, jak jsem se tady byla podívat na hodiny paní Provazníkové, tak to zase nebyla taková pohoda. Odcházela jsem z té vaší hodiny zničená a to jsem neučila! Ale už jsem si zvykla. Soustředím se na to pozitivní. To že je tady pořád někdo, koho to baví.

• Zmínili jste se, že jste bydlela na venkově. Teď bydlíte v Brně. Chtěla byste tam zůstat?

Ano, bydlela jsem na Vysočině v malé vesničce Krhov. Tam jsem měla zahradu, čerstvý vzduch. Alespoň o víkendu se tam snažím jezdit. Bohužel, manželovi se z města nechce.

• Až bude děťátko větší, co pak? Pořídíte mu sourozence, nebo byste se sem chtěla vrátit?

Uvidíme, jak to budu všechno zvládat. Ale určitě bych ještě jedno chtěla. Vrátit bych se také chtěla. Bohužel to nezáleží jenom na mně.

Děkujeme za rozhovor. EVA SVOBODOVÁ, BARBORA USTOHALOVÁ (septima)

Sloužíme dětičkám do roztrhání těla

O předposledním květnovém víkendu jsem se s několika svými spolužačkami zúčastnila Bambiriády v Brně - Lužánkách, ovšem ne jako soutěžící, ale jako brigádnice. Naše práce spočívala v tom, že jsme od rána do odpoledne seděly ve trojicích u vchodů do parku, snažily jsme se příjemně usmívat a vysvětlovaly rodičům a jejich fagánkům pravidla soutěžení.

Nejhezčí, co jsme mohly vidět, byli tatínci s dětmi. Kolik asi takových je, kteří jdou s dětmi takhle soutěžit? A co teprv ty ksichtíky - a ta jména! Nevěřili byste, jak jsou rodiče schopní pojmenovat své potomky. Jména jako Kevin, Jessica, Vanessa, Simon, ta mě osobně ještě tak nepřekvapila, vzhledem k původu jejich nositelů - ale Pandora a Minerva, Diego, Giovanni, Noemi, Berenika, Nikos, Ronaldo, Anatol, Remus, Luisbel, Zoltán, to už jsem přestávala chápat. Vždyť čeština má tolik krásných jmen...

Moc mě dojímal, kolik je ještě milých a vychovaných dětí, jak hezky umí poděkovat za všechny ty letáčky, které jsme jim daly. Bohužel, stejně jako v minulých letech, problémy byly s Romy. Už vloni, kromě neskutečné drzosti, nás málem okradli a ani letos to nebylo jiné. Tohle je na Bambiriádě to nejhorší; snažte se být milí a oni vám všechno berou dřív, než jim to dáte. A co teprv, když se s vámi začnou hádat o osobní věc a nedokáží pochopit, že jim to opravdu nedáte, a snaží se vám ji vyrvat.

Počasí nám tentokrát moc nepřálo, foukal studený vítr a deště jsme si užily víc než sluníčka. V lijáku jsme se krčily pod slunečníkem. Nepřízeň počasí a mokrá tráva však děti neodradily a nakonec i pro nás to byly docela příjemně vydělané peníze..

LENKA MŮCKOVÁ (septima)

Drogy...

Ještě před pár lety jsem si byla jistá, že o drogách se mluví jen v amerických filmech. Moji kamarádi, známí a lidé všeobecně mě přesvědčili o opaku, ukázali mi, jak strašně jsem naivní. Drogy jsou dnes běžnou záležitostí jako káva nebo chleba. A jak sami víte, tyto potraviny sice koupíte v Americe, ale taky v Židlochovicích.

A přesně takto se snažím o drogách uvažovat. Beru je jako součást života, ne svého, ale obecně. Nemám z nich strach, toxikomany neodsuzuju a mám k tomu vysvětlení. Člověk má vždycky důvod, proč s nějakou závislostí začne. Kouření – budu machr. Káva – prý se po ní nechce spát. Alkohol – uvolňuje mě. A s tvrdou drogou, jako je pervitin, kokain nebo heroin, je to úplně stejně. Já to nechci hájit, svět by byl bez tvrdých drog hezčí. Byl by mimochodem hezčí i bez politiky. Jen prostě, ti lidi nejsou obyčejná špína, jsou to chudáci. A sami si strašně přejí být z toho věčného kolotoče venku. Jenže cesta na vratký most do normálního světa je tak složitá. Vědí totiž, že i když se budou snažit sebevíc, vy už svůj obrázek máte a nechce se vám ho měnit. Z obou stran samozřejmě výjimky potvrzují pravidlo.

Jsem ráda, že chodím s otevřenými očima a nemám rodiče typu: „My jsme slušná rodina, u nás se tohle nemůže stát.“ To moji imunitu ještě víc utužilo a nemusím se ničeho bát. Zkuste se taky dívat a svým dětem v budoucnu neříkejte, jak moc jste slušná rodina a že se to u vás nemůže se stát. *ROMANA ZETELOVÁ (septima)*

Hra světél

Každý z vás už někdy viděl ohňostroj. Pro mě je to jedna z nejhezčích podívání, které můžu zažít. Také proto jsem ráda, že se tady u nás v Brně každoročně koná Ignis Brunensis, kde se různé národy snaží o to, aby právě jejich ohňostroj, doprovázený hudbou, byl co nejmotivnější, nejkoordinovanější, no prostě nej.

Nejkrásnější zážitek mám ale z Itálie, kde jsem s rodinou trávila dovolenou. Byli jsme tam zrovna v době, kdy se slavil svátek některého ze svatých. Italové jsou velmi pobožným národem a tak se všude v okolí konaly mše. Vrchol oslav měl ale přijít až večer, kdy byly naplánované velké ohňostroje – a to přímo na pláži u moře.

Na jasném nočním nebi se objevily první jiskřičky. Lidé začínají zvedat oči a s němým úžasem hledí na záplavu světél, která se najednou zaskvěla na obloze. Z temné noční oblohy se rázem stává přehlídka barev. Konečně to začalo. Všechna ta nádhera se mi rozprostírala přímo nad hlavou a já nedokázala dělat nic jiného než jen stát. Tolik mě to ohromilo. Jakmile dozněly poslední výstřely, rozhostilo se ticho. Ale jen na chvíli, protože v zápětí začala další salva v jednom z vedlejších kempů. A tak to pokračovalo až dlouho do noci.

Znáte vůbec historii ohňostrojů? Je spojena s vynálezem střelného prachu někdy na přelomu našeho letopočtu v Číně. Ale již za dynastie Chan (206 př. n. l. až 220 n. l.) sloužil k výrobě petard bambus (známý jako „bian pao“), který se upravoval pražením. Vydával velký hluk, ten měl zahnat zlé duchy. Později se začaly petardy využívat také při motlitbách za štěstí a prosperitu. Znalost výroby střelného prachu přešla z Orientu nejprve do Byzance a teprve ve 13. století do dalších států Evropy. V roce 1432 se objevuje i u nás. *SABINA NĚMETHOVÁ (septima)*

V pátek po ránu jsme dorazili do Londýna a byli vysazeni z autobusu u Buckinghamského paláce, prošli jsme Trafalgar Square, viděli Nelsonův pomník, který se právě opravuje, pak také pomník královny Viktorie, Londýnské oko, ze kterého je jen tak mimochodem úplně božský rozhled, Tower Bridge a The Tower of London, bývalé královský hrad a později vězení, kde jsou dnes uloženy britské korunovační klenoty. A to je tak asi vše, co jsme viděli během našeho zájezdu do Anglie. Kousek od Tower Bridge jsme čekali na autobus, povečeřeli jsme a vyrazili na zpáteční cestu do naší vlasti. Ještě bych málem zapomněl zmínit se o naší paní průvodkyni, která ne tak docela uměla číst v mapách a díky ní jsme strávili spoustu času hledáním cesty, i když tu a tam přispěla k zábavě nějakou svojí poznámkou.

Na závěr bych to asi shrnul z pohledu subjektivního: I přes mnohé změny v programu a ne příliš příznivé počasí se mi zájezd líbil. Myslím, že spousta lidí si udělala nové přátele, a nebyly tak to přece jen nebyly vyhozené peníze. Vysoce doporučuji, pokud máte chuť a finance, tak se pokuste příští rok přesvědčit svého angličtináře, abyste jeli. *PETR CHOCHOLÁČ (septima)*

Paní průvodkyně

Kdo se mnou byl před pár týdny v Anglii, bude přesně vědět, o kom mluvím. Na naší paní průvodkyni prostě člověk jen tak zapomenout nemůže. I když bychom možná chtěli. Asi určitě! Nejenže byla tak trošku víc zmatená a občas se neorientovala, kam nás vlastně vede, ale měla síleně nepříjemný hlas, a věřte mi, že když začala v noci v autobuse rvát do mikrofonu, tak to bylo na vraždu! Ale na druhou stranu... vím, že bez ní bychom se tak dobře nebavili. Čím víc se blížil konec zájezdu, tím větší byly naše záchvaty smíchu po jejich přednáškách. Já se s vámi podělím o to nejlepší, co z ní vypadlo:

- Tady vidíte novější budovy, které už mají železo-skleněno... železný tvar!
- A tato budova má nahoře zlatou koncovku, chcete-li, zlatý špuntik.
- Prosím vás, zatím stojíme jen na miniodpočívadle, za chvíli zastavíme na parkovišti se záchodami. Jak vidíte, tady je jenom hačátko.
- Kristovu trnovou korunu představuje na střeše katedrály dvanáct pícháků.
- Vemte si tužku. Klidně barevnou, klidně puntíkatou, klidně pište vlastní krví!
- Na Picadilly Circus se setkávají lidé, kteří se chtějí setkat, a dnes se nám potvrdilo, že to funguje.
- Na tomto místě je dost obtížné přejít, pokud zrovna nemáte po ruce autobus.
- Toto sousoší představuje královnu s jejími dvěma dcerami. Tak se naposledy podívejte na toto trojspreží! *MICHAELA SUCHÁNKOVÁ (septima)*

Zájezd do Anglie (květen 2006)

Všechno to začalo v sobotu, kdy jsme nastoupili do autobusu. Po nezbytném loučení s rodiči a sourozenci (ne všichni měli to štěstí aby nechali sourozence doma) a naložení zavazadel do autobusu vydali jsme se vstříc Spojenému království, i když ne tak docela. Po několika hodinách autobus zastavil v Chomutově a o několik chvil později v Klášterci, kde jsme nabrali turisty z dalších dvou škol. Pak už jsme konečně vyrazili za cílem naší cesty.

Po strastiplné noci strávené v autobuse nás přivítalo Calais, kde jsme čekali na trajekt do Doveru. Autobus i s námi se nalodil na trajekt a my jsme měli asi tak hodinku čas, než začaly být vidět dobře známé bílé útesy a my se vylodili. Jakmile jsme stáli nohama zase na pevné zemi, vysadili nás řidiči u doverské oblázkové pláže aby si každý mohl odvézt „kousek Anglie“ domů. Popojeli pak jen o kousek dál nad Dover, abychom si mohli prohlédnout či vyfotit hrad. Další zastávkou na naší cestě bylo Canterbury, které jsem tak nějak prošli celé a mnohé nejvíce zaujala prolézačka pro malé děti. Posledním bodem programu v neděli byl Oxford; navštívili jsme tam Christ Church College - nejznámější kolej, kde se točil Harry Potter. Prošli jsem si celé centrum a už byl čas tak akorát na sraz s hostitelskými rodinami. Mnozí se toho obávali, ale rodiny byly až na výjimky velice přátelské.

V pondělí vedla naše cesta na hrad Warwick, kde jsme strávili celé dopoledne. Je totiž neuvěřitelně rozlehlý, a než si ho člověk projde od mučírny až po hradby, tak je docela zničen. Odpoledne jsme zavítali do Stratfordu nad Avonou, města, které dalo světu Williama Shakespeara. Dům, ve kterém se narodil, je docela velký i když se to na první pohled nezdá. Dále jsme navštívili kostel Holy Trinity (nebo chcete-li, Svaté trojice), kde je největší světový dramatik všech dob pohřben. Následoval návrat k autobusu a cesta zpět do Oxfordu k rodinám.

V úterý dopoledne nás čekala pětihodinová cesta do Liverpoolu. Tam jsme navštívili muzeum Beatles a prošli si Albertův dok. Vzhledem k tomu, že cesta zabrala spoustu času, jeli jsme na místo setkání s novými hostitelskými rodinami.

Ve středu byla na programu jedna jediná věc, a sice Kingsleyho safaripark: bylo to velice pěkné, v životě jsem neviděl lva tak zblízka. Ještě nám bylo řečeno, že můžeme počkat na lachtaní show, tak budiž, počkali jsme, ale lachtanům se nějak nechtělo (a komu by se taky chtělo dělat totéž celý den dokola, že?). Po návratu do Liverpoolu nám páni řidiči zastavili u nějaké katedrály a poté si nás opět rozebraly rodiny.

Ve čtvrtek jsme opustili hostitelské rodiny, s nimiž jsem se za ty dva dny docela sprátelili, a jeli jsme do Snowdonského národního parku, který býval břidlicovým lomem. Jenže foukal vítr, a tak lanovka na horu Snowdon nejela a místo toho jsme se projeli vláčkem okolo přílehlého jezera. Po Snowdonském parku byla v plánu návštěva Chesteru, tu nám zpestřili opilí golfisté a troška bloudění. Po návštěvě Chesteru nás čekala celonoční cesta do Londýna.

Konečně první!!!

Vše se přihodilo 7. června kolem druhé hodiny odpolední, kdy poprvé pískli do píšťalky Libor Bouda a Adam Jaroš jakožto hlavní arbitři finálového zápasu turnaje smíšených družstev. V tomto utkání proti sobě nastoupily týmy kvarty a septimy. Vzájemná bilance hovořila ve prospěch kvarty, ale septima toužila po pomstě za loňské prohrané čtvrtfinále.

Do zápasu lépe vkročila kvarta a už po třech minutách vedla 3:0. Septimáni však bojovali jako lvi a do poločasu snížili na 1:3. Během prvních minut druhé poloviny se Janu Saňkovi podařili dát ještě tři branky a otočit tak na 4:3. Kvarta ale zabrala a v čase 20:30 srovnala (tedy v čase pro normálně myslícího člověka nepochopitelném, pokud se hraje na 2 krát 10 minut). Tuto skutečnost, jako již mnohé jiné věci v letošní úspěšné florbalové sezoně, neunesl jeden septimán. A tak tuto bitvu musely rozhodnout nájezdy. V nich se projevila zkušenost hráče septimy Jana Saňky, který jako jediný uspěl - a kluci a holky momentálně nejstaršího ročníku na této škole se mohli radovat z vítězství. Děvčata tento pocit znají ze svého turnaje z předchozích dvou let, zatímco pro kluky to byl úplně nový pocit - ti měli předtím dvě druhá místa. Nejlepšími hráči zápasu byli na straně kvarty Jakub Verbík a na straně septimy Honza Saňka.

Členy vítězného výběru byli: Michal Trnka, Kamila Fasorová, Romana Zetelová, Šárka Fajglová, Nikola Ceeová, Míša Suchánková, Honza Franěk, Standa Žilka, Roman Kūgel (i když jen pasivně) a Honza Saňka.

A můj osobní pocit? Co se týče celé sezony, jsem nad míru spokojen, pokud jde o turnaje, je moje spokojenost o něco menší, ale i tak si myslím, že díky pravidelným školním turnajům získává florbal na našem ústavu stále větší oblibu.

STANISLAV ŽILKA (septima)

Koncertní událost roku 2006

Téměř nemožné se stane skutečností, aneb královna přijede do Prahy! Tedy „jen“ ta popová, ale o to s větší pompézností. Již od počátku jara se začalo spekulovat o tom, že by Madonna měla při svém letošním Confessions Tour, které se uskutečnilo na podporu CD Confessions On A Dancefloor, vystoupit konečně i v bývalém tzv. „východním bloku“, který dosud obcházela velkým obloukem. Ovšem když byl v dubnu zveřejněn seznam naplánovaných koncertních míst, Praha ani Moskva se v něm neobjevily... Bezcenné bulvární plátky si dokonce začaly vymýšlet, že Madonna prý nepřijede kvůli v České republice velmi rozšířenému pirátskému kopírování cédéček. Konec spekulacím přinesl 1. červen, kdy se na českých webových stránkách interkoncerts objevila zpráva potvrzující Madonnin koncert v pražské Sazka areně, a to 6. září. Tato novinka způsobila u zdejších fanoušků, kterých má Madonna opravdu požehnaně, neskutečnou radost, až šílenství. Jestli k nim patříte také, tak vězte, že prodej vstupenek začal v pátek 16. června v až komických 1.15 v noci, a to v non-stop terminálech Sazky. Ceny byly opravdu vysoké: sezení 1. kategorie za 5010 Kč, 2. kategorie 3062 Kč a stání za více než 3300 Kč. Takže ten, kdo se na Madonnin koncert dostane, opravdu prokáže svou lásku k ní, protože vstupenky zmizely astronomickou rychlostí a jejich cena vskutku nebyla nízká. Fanouškům hodně štěstí!

TOMÁŠ KOMÍNEK (sexta)

Luštěte s inTELEktem !!!

POMŮCKA: HAMAK, RIVA, SABA	VYDAVATEL OTTOVA SLOVNÍKU NAUČNĚHO	DRUHÝ DÍL TAJENKY	NĚMECKÝ NEURČITÝ ČLEN	CHEMICKÁ ZNAČKA RÁDIA	AMERICKÁ KOSMICKÁ LOĎ	AUTOR: ANTONÍN TOVÁREK	STÁT V USA	KEŘ (SLOV.)	CHEMICKÁ ZNAČKA OSMIA	TŘETÍ DÍL TAJENKY	A SICE
ZPĚVOHRA						SVATÝ OBRÁZEK PRAŽSKÁ VŠ					
ROZDÍL DRUHÝCH MOCNIN 27 A 26											
UKAZOVACÍ ZAJMENO				POCHOUTKA Z PRASETE PRASATA (ANGL.)					PŘEDLOŽKA CIRKUSOVÝ ŠAŠEK		
PŘEDNÍ TYČ VOZU			NAŘADÍ ZEMĚDĚLCE ŠPANĚLSKÝ ARAB					SPZ OKR. K. HORA VISUTÉ LOŽE			DĚD (SLOVEN.)
INTELEKT Č. 10	JMÉNO ZÁTOPKA ARABSKÝ NAČELNÍK					ZŘETEL PRVNÍ DÍL TAJENKY					
ŠVAGR (SLOVEN.)							ŠVÝCARSKÁ ŘEKA KUSY TRÁVY				
TRAMPSKÁ NÁDOBA					JMÉNO HILLARYHO BEZ (NĚMECKY)						
HLÁSKA VE STARÉ ČESTINĚ				ORVANÉ NECEZENÁ KÁVA							EMOCE
ZNAČKA KILOMETRU			DĚKOVAT (ANGL.) NEMOCNÝ (EXPR.)						ZKRATKA OSOBNÍHO POČÍTAČE POUZDRO		
ČERVEN 2006	ČÁSTI ŠÍČICH STROJŮ TEXTOVKA							ZKR. PRO ERIDANUS VAK NA KUMYS			
STARĚC (SLOVEN.)							ZEMĚ KINO (AMER. ANGL.)				
LIMITY					PRAŽSKÝ KLÁŠTER VYMÍLÁNÍ						
HAD (ANGL.)						OBĚD (SLOVEN.) PŘÍTOK DUNAJE					STAROVĚKÝ BALKÁNEC
GYMNÁZIUM ŽIDLO- CHOVICE	AR (SLOVEN.) PŘEDLOŽKA			BÝV. ITAL. FOTBALISTA JEZERO (FRANC.)					CHEMICKÁ ZNAČKA NIKLU VLÁKNO		
KUŇ (KNIŽNĚ)			V ROCE 2005 SPZ OKR. KOLÍN						AFRICKÝ VELETOK ZN. PRO VOLTAMPÉR		
ALIBI											
CITY						SMYSLNÝ ČLOVĚK, FAUN					